

ENKELE ANEKDOTES IN VERBAND MET HET STAND- BEELD VAN ALBERT I

Het artikel over het monument aan Albert I in GT van juli-augustus II. heeft bij mij enkele herinneringen naar boven gebracht.

Ik heb mijn eerste lessen paardrijden van Marc A. Minne (Vorst, 6/9/1898 – Merelbeke, 25/8/1981) gekregen. Hij hield een kleine manège te Hooglatem van na de oorlog tot de jaren, 70 en was een van de kinderen van de bekende beeldhouwer George Minne. Na het huwelijk van zijn zonen Marc en Paul leefde de man daar alleen. Overdag liep daar tamelijk veel volk rond, maar 's avonds was hij zo eenzaam als een kluizenaar. Mijn ouders verbleven de helft van het jaar op hun buitenverblijf, gelegen op enkele honderden meters van Marc Minne zijn manège. Geregeld ging ik hem dan 's avonds gezelschap houden. Hoewel men daar geen hogeschool leerde, had Marc een enorme paardenkennis en kon men veel van hem leren. Het was ook een kalme man met veel levenswijsheid. Hij zei nooit veel, maar wanneer hij iets zei, was het goed doordacht of pittig humoristisch. Wanneer degenen die die periode beleefd hebben een kwart eeuw na zijn dood elkaar ontmoeten, gebeurt het vaak dat zij op een bepaald moment van het gesprek simultaan denken: "Nu zou Marc dit of dat geantwoord hebben!". Het bewijs dat die persoon een blijvende en sterke invloed op ons gehad heeft.

Het was dus hoegenaamd geen karwei hem te bezoeken. Marc begon dan vaak te vertellen over zijn jeugd. Ik heb zo verschillende anekdotes neergepend, zowel uit de periode dat de kunstenaars van de "groep van Latem" nog onbekend en onbemind waren en het dus financieel moeilijk hadden, als wanneer vader Minne het goed stelde, zijn statig huis langs de Kortrijksesteenweg gebouwd had (later restaurant "Gastounet", rechtover de "Dikke Pier"¹⁾) en tot de adelstand verheven was. Ik vertel wel over die anekdotes in een later artikel.

Op een van die avondlijke bezoeken ging het precies over het ruitersstandbeeld van Albert I. Marc Minne wist me te vertellen dat Domien Ingels een draver gekocht had als model voor dat standbeeld, genaamd "Begonia". Een eigenaardige keuze, want een draver maakt maar zelden een elegant rijpaard (hoewel er uitzonderingen zijn). Dus, brave mensen, indien U wilt opvallen in de file wanneer U aan 't Zuid Gent binnenrijdt, vergeet niet van luid "dag Begonia!" te roepen. U riskeert niet veel, "den Saint Guislain" ligt ver vandaar.

Ik weet niet of het juist is, maar Marc vertelde mij ook dat George Minne lid

was van de jury die de verschillende voorontwerpen van het beeld moest beoordelen. Zijn naam wordt in het artikel van het juli-augustus nummer niet vermeld: ofwel is het een vergetelheid, ofwel was het geheugen van Marc niet meer zo accuraat. In ieder geval ging Minne het model in klei van Domien Ingels bekijken. Albert houdt de teugels in één hand, terwijl de andere arm langs zijn lichaam hangt. Het viel George Minne snel op dat die arm veel te lang was. Albert kon bijna de buik van Begonia kriebelen. Toen hij dat opmerkte antwoordde Domien: “Jamoar, t’es de klei da zich een beetse uitgerokken hé!”.

Naar het schijnt was Domien goed bevriend met Miele Zoetekoeke (burgemeester Emile Braun) en volgens Marc zou dat wel kunnen meegespeeld hebben in de beoordeling van de ontwerpen.

In ieder geval ziet het standbeeld er zo slecht niet uit. De kenners zullen laten vallen dat het paard geen teken van verzameling vertoont. Maar ja, wat wilt ge, ’t is een draver en geen barok paard, en misschien was Albert een betere alpinist dan ruiter. In ieder geval is het standbeeld ondertussen integraal deel gaan uitmaken van het stadszicht. Kinderen hebben onder Alberts blik hun zeilbootjes op de vijver laten varen en zijn gaan “neuten” bij de bediende van de stadparken om ze naar de kant te trekken met zijn net wanneer zij gekapseisd waren. Toen men nog op het gras niet mocht lopen, struikelden wij over de verraderlijke ijzerdraden die op 30cm hoogte waren gespannen en die verantwoordelijk zijn voor het feit dat menige volwassen Gentenaars nu nog met wat stukjes “zenders” in hun knieën lopen. Het beeld is lang het symbool geweest voor vaderlandslievende verenigingen die via het leggen van kransen poogden de media te herinneren dat niet iedereen akkoord was met de separatistische lobby.

Mogen Albert en Begonia daar nog lang waken over de Gentse jeugd, of zij daar met bootjes speelt of aan rollerskating doet.

Frank O. Ödberg

¹ “Dikke Pier” was een typische café routier toen de E17 nog niet bestond en een groot deel van het vrachtwagenvervoer langs de Kortrijksesteenweg gebeurde. De parking stond dag en nacht vol met zware vrachtwagens. Men kon daar een monumentale heerlijke steak-friet eten. In de jaren 50 stond daar nog een orchestrion die door het insteken van een muntstuk begon te spelen. De steenweg had drie rijvakken, hetgeen voor spectaculaire frontale botsingen zorgde. De bewoners, die aan het lawaai gewoon waren, werden ’s nachts wakker wanneer zo’n ongeluk het verkeer onderbrak!